

Twee families, verscheurd door oorlog,
verwikkeld in een onmogelijke strijd

WILBUR

VLAMMEN AAN DE HORIZON

SMITH

MET IMOGEN ROBERTSON

XANDER

AVONTUUR

Kolonel Penrod Ballantyne, held van Abu Klea en Omdurman, trok de brede rand van zijn hoed lager over zijn voorhoofd en deed alsof hij was ingedut, terwijl de trein over het open veld in noordelijke richting naar Johannesburg ratelde. In het winterse zonnetje van begin juni reikte de open vlakte naar een verre horizon. Bleke grashalmen en lage doornstruiken schudden heen en weer door de wind toen de trein voorbijkwam. Er was geen teken van menselijke invloed op de smalle treinrails na die zich tot in de verte uitstreckte.

Penrod, gekleed in de ruimvallende, robuuste kleren van een arbeider, zijn huid gebruind tot de kleur van gepolijst teakhout door de Afrikaanse zon, besteedde geen aandacht aan het uitzicht. Door halfgesloten ogen hield hij de twee andere inzittenden van de wagon in de gaten. De man, die een formeel zwart pak droeg, staaarde met een frons uit het raam terwijl hij de kom van zijn niet aangestoken pijp vasthield. Naast hem zat een meisje van misschien dertien in een lange felblauwe jurk met een crèmekleurig hoedje op. De kleuren benadrukten haar lichte huid. De snit liet de aandacht naar haar hoge jukbeenderen en lange, elegante hals gaan. Ze las haar bijbel.

De man was Gerrit Vintner. Hij keerde samen met zijn dochter terug naar huis na de mislukte besprekingen met de Britten over het toekomstige bestuur van Transvaal in Bloemfontein. Hij was een bemiddeld man met een reputatie, met boerderijen en een bloeiend zakenimperium in Transvaal. In zijn jeugd had hij in het gezelschap verkeerd van generaal Nicholaas Smit en had hij de Britten vernederende nederlagen toegediend bij Ingogo en Majuba Hill. Inmiddels was hij in de vijftig, maar hij was nog

steeds sterk en vitaal, zijn baard doorregen met grijs.

Penrod reisde nu al enkele weken door Transvaal. Hij had zijn vrouw en zoon achtergelaten in Cairo en was langs de oostkust van Afrika afgezakt – Mombassa, Stone Town, Dar es Salaam, Beira – alvorens in Lourenço Marques, de hoofdstad van Portugees Oost-Afrika, aan te komen in de gedaante van John Quinn, verbannen Ierse patriot, af en toe landarbeider en mijnwerker, een man die enorm meeleeft met de strijd van de Boeren tegen het Britse imperialisme. Na een nachtje in het Carlton Hotel had het pas voltooide spoor – de trots van Transvaal – hem van de brede met bomen omzoomde straten van Lourenço Marques, de dhows die voor anker lagen in het turquoise water van de haven, het gele stof van het hoogveld, door Komatipoort en Nelspruit, naar Pretoria en Bloemfontein gebracht.

Penrod had tijdens zijn tijd in Bloemfontein een aantal prominente Boerenkopstukken in de gaten gehouden, onder wie Vintner. Twee nachten geleden had hij een gefluisterd gesprek afgeluisterd over deze man, wat hem had doen beslissen deze reis en deze wagon te nemen.

De achterste deur ging opeens open. Een stoot kabaal, de donderende omwentelingen van de wielen over de rails verbraken de rust in de vrijwel lege ruimte.

‘Deze kant op, jongens! In de eerste klas is veel meer ruimte.’

De man die dat had gezegd beende de wagon binnen. Zijn kleren, vies en slecht hersteld, hingen losjes om zijn lange, pezige lichaam heen.

Penrod zou hem onder andere omstandigheden voor een zwerver hebben aangezien.

Er hing echter een Mauser over zijn schouder en hij droeg een mes en een pistool bij zijn riem. Hij werd gevolgd door twee metgezellen, stoffig en onverzorgd, maar zwaarder. De een had sproeten op het gezicht, de ander een litteken dat van zijn slaap naar zijn wang liep, waar het onder zijn karige baard verdween.

Er straalde een brute blik uit hun doffe ogen en de stank van de goedkope alcohol van de vorige avond hing als een wolk om hen heen.

Penrod verroerde zich niet en nam de nieuwkomer en zijn vrienden van onder de rand van zijn hoed in zich op. Hij had hen verwacht.

De eerste man grijnsde als een hond die zijn tanden ontblootte, waarna hij knikte naar zijn vriend met de sproeten.

De man gleed over het bankje achter Penrod, trok zijn jachtmes en plaatste het zo gretig tegen Penrods keel dat zelfs Penrod opkeek van de snelheid van de beweging.

‘Ik heet Alfred,’ fluisterde hij met stinkende adem. ‘En dit gaat jou niet aan.’

Penrod voelde de druk tegen zijn luchtpijp iets toenemen.

‘Dus jij en ik blijven hier lekker zitten, als goede maten, terwijl Cecil en Barney daar onze zaken afhandelen met de vette boer en zijn meid. Knik om te laten zien dat je een verstandige kerel zult zijn.’

Penrod knikte licht en voelde het scherpe lemmet tegen zijn hals.

Hij had vele dieven en moordenaars gekend. Sommigen, de lafaards die al het mogelijke afnamen van degenen die zwakker of trager waren dan zij, waren zijn informanten geworden tijdens zijn werk als geheim agent voor het Britse leger. Anderen, mannen van geweld, hadden van hun macht genoten en alles wat ze stalen was een bonus. Penrod had dit trio deze overval horen plannen en had hen in de laatste categorie geplaatst.

Het meisje keek op toen de twee mannen op haar afkwamen en zag de man die een mes tegen de hals van Penrod hield. ‘O, pa!’ Ze greep haar vaders arm beet.

‘Stil, Hester,’ zei hij op scherpe toon. Hij pakte haar hand en legde die weer op haar schoot.

De leider liet zijn geweer van zijn schouder glijden en plaatste

het op het bankje tegenover Vintner en zijn dochter. Hij hield zijn hoofd iets schuin en staarde naar het meisje.

‘Goedemorgen, schatje! Heeft je pa je vroeg op laten staan om de trein te halen? Ik zal je een geheimpje vertellen. Ik ben helemaal niet naar bed geweest.’ Hij plaatste zijn hand op het uiteinde van het bankje. ‘Niet om te slapen in elk geval.’

Het meisje rimpelde haar neus en wendde haar blik af.

‘Maak dat je wegkomt, jongen,’ sprak Vintner vol walging.

De jonge man keek naar hem en toen weer naar Hester. ‘Je oude heer is niet heel vriendelijk, hè? Mijn naam is Cecil.’ Hij leunde naar haar toe. ‘Hoe heet jij?’

Hij sprak langzaam en overdreven, alsof hij het tegen iemand had met een verstandelijke beperking. Zijn vriend met het gezicht van een rat, de man met de naam Barney, giechelde.

Vintner stond op, zette zich schrap tegen het wiegen van de wagon. ‘Ik zei: maak dat je wegkomt,’ bromde hij waarschuwend.

‘Misschien doe ik dat, maar misschien ook niet, *maan*,’ zei Cecil met een sluwe grijns, waarbij hij spottend Vintners Boerenaccent nadeed. ‘Ik weet toevallig dat je flink wat geld bij je hebt, ouwe. Doe niet moeilijk en geef dat hier als een... een boete omdat je zo onbeschoft bent geweest tegen mijn vrienden en mij. Dan laten we jou en je dochter bij de volgende halte verdergaan met de Bijbelstudie.’

De meeste mannen in Penrods situatie zouden zich zorgen hebben gemaakt, zittend in de heen en weer deinende wagon met een mes tegen zijn keel, maar Penrod Ballantyne was niet de meeste mannen. Hij was gewoon nieuwsgierig naar hoe de Boer zou reageren.

‘Tenzij je met ons mee wilt komen, schatje? Dan geven we papa’s geld uit aan wat leuke dingen? Ik koop een mooie jurk voor je, dan mag je mijn meisje worden als je goed genoeg bent.’ Cecil leunde naar voren en raakte haar kin aan met een vieze vinger.

Hester kromp ineen.

Amber, Penrods vrouw, zou Cecils hand hebben gebroken, maar Hester bezat niets van Ambers vuur.

Vintner gaf Cecil een stevige duw tegen de borst, weg bij zijn dochter, waarna hij hem met de rug van zijn hand een klap tegen het gezicht gaf. Dat geluid weergalmde tegen de houten wanden.

Cecil bromde en struikelde achterwaarts. Barney, zijn maatje met het rattengezicht, haalde een revolver tevoorschijn en richtte die op Vintner, maar Cecil hervond zijn evenwicht meteen en trok zijn mes.

‘Hier met dat geld, ouwe!’ brulde hij. ‘Anders haal ik het van je lijk af! En die meid neem ik dan ook mee.’

‘Je krijgt geen van beide,’ beet Vintner hem toe.

Penrod wist door de gladde lijnen van Vintners zwarte pak dat de man niet bewapend was. Penrod had zijn eigen revolver in zijn tas en droeg een mes in een schede bij zijn onderrug onder zijn canvas jasje. Daar had hij niets aan zolang Alfreds mes tegen zijn keel drukte, maar hij was paraat.

Cecil sloeg toe en haalde met zijn steekwapen uit naar de linkerzijde van Vintners hals. De oudere man reageerde snel en leunde opzij zodat het lemmet met een licht sissend geluid en een boog op een paar centimeter afstand van zijn gezicht door de lege lucht zoefde, waarna hij abrupt naar voren kwam en Cecil een stomp tegen zijn middenrif gaf.

De jongere man wankelde door de klap, maar hij bleef overeind.

‘Vermoord hem! Steek hem de ogen uit!’ riep Alfred vanaf zijn plekje achter Penrod.

Nu! Zodra Penrod de druk van het lemmet voelde afnemen, pakte hij Alfreds pols beet, rukte het mes naar beneden, keerde zich om en ramde met zijn linkervuist tegen de kin van de man.

Alfreds open mond ging met flinke vaart dicht, waardoor zijn kreet van pijn werd afgekapt. Zijn hoofd vloog naar achteren. Zijn tanden waren op elkaar geklapt.

Penrod sprong op het bankje, greep de rand van het gelakte

houten bagagerek boven zich beet en schopte zo tegen de zijkant van Alfreds hoofd. Hij raakte hem boven het oor, waardoor de andere man door de wagon vloog terwijl er een fontein aan bloed en speeksel tussen zijn lippen vandaan spoot.

Penrod sprong achter hem aan en stampte met de hak van zijn stevige werklaars op Alfreds rechterpols. De man gilde, liet zijn mes los, maakte zich klein en klemde zijn verbrijzelde hand tegen zijn borst. Penrod trapte hem met de zijkant van de voet onder de neus, schoof zijn mes weg en trok zijn eigen wapen uit de verborgen schede.

Cecil keerde zich met een ruk om, brullend van woede, en viel Penrod aan. Zijn eerste uitval met zijn mes was gericht op Penrods biceps, een vastberaden, razendsnelle beweging die bedoeld was om hem uit te schakelen en te ontwapenen. Penrod keerde een slag, zodat Cecils lemmet langs zijn arm schampte in plaats van die nutteloos te maken, en stak naar de pols van zijn tegenstander. Hij wist uit ervaring dat als hij die diep genoeg raakte, Cecil nooit meer een mes zou vasthouden. Penrod schatte de vaart van de klap in, de richting ervan, maar het mes bleef steken en werd haast uit zijn hand gerukt. Penrod ging iets naar achteren. Er was een lichtgouden snee zichtbaar op de mouw van Cecils jas, die tot aan de elleboog was versterkt met een stuk dik leer.

Er weerklonk een oorverdovende explosie door de trein. Barney had met zijn revolver geschoten. De kogel schampte langs Penrods wang en raakte de rand van zijn mes, dat zo uit zijn hand werd geslagen. Zijn pols werd zijwaarts gestuurd door de impact. Cecil kwam naar voren met een wilde blik in zijn ogen, maar Penrod liet zich achterwaarts op de vloer vallen, ving zijn gewicht op op zijn onderarmen en schopte met beide benen recht voor zich uit, zo tegen Cecils schenen. Cecil jankte en stortte zich op zijn kwelgeest. Door zijn gewicht werd Penrod plat op zijn rug tegen de vloer geduwd. Hij voelde het razendsnelle, dwingende

ronddraaien van de ijzeren wielen op het spoor onder zich. De stank van kool en kruit drong zijn neus binnen.

Cecil ontblootte zijn rottende tanden opnieuw en hief zijn mes.

Penrod stak zijn hand uit en pakte Cecils pols beet, terwijl Cecil het volle gewicht van zijn lichaam en de kracht van zijn bloedlust gebruikte om het mes dicht en dicht bij Penrods keel te brengen. Penrod klemde zijn kaken op elkaar en zoog zijn longen vol lucht. Cecils gezicht was zo dichtbij dat hij elk detail van de haveloze stoppels op zijn kin kon zien, de schilferige huid rond zijn lippen, en zijn stinkende, vettige haar kon ruiken. Toen ving hij aan de rand van zijn blikveld een glimp op in de verschuivende schaduwen onder het bankje... Zijn mes! Dat bood hoop, maar als hij ernaar reikte, zou Cecil hem de keel doorsnijden voor hij zijn vingers om het gevest kon sluiten.

Penrod liet iets van de kracht uit zijn arm wegvloeien, voldoende om Cecil ervan te overtuigen dat hij aan de winnende hand was. Cecils grimas werd een glimlach en hij boog zich over Penrod heen en liet zijn blik over zijn gezicht glijden alsof hij van elke seconde van de moord zou genieten.

Op dat moment hief Penrod abrupt zijn hoofd en beukte met zijn voorhoofd tegen Cecils neus. Hij hoorde het kraken van kraakbeen en Cecil verhief zich met een gesmoorde kreet. Penrod reikte naar zijn mes. Zijn vingers raakten het handvat van been. Er trok een schok door de trein heen. Het mes gleed in zijn hand. Hij pakte het beet, stak het lemmet in Cecils buik en draaide het omhoog.

Cecil gilde, een hoge, gorgelende kreet als die van een konijn in een valstrik. Penrod duwde hem zijwaarts op de vloer en ging recht zitten. Het hout om hem heen was glad door het bloed. Cecil kuchte en jammerde, er trokken stuiptrekkingen door zijn benen en hij greep naar zijn buik. Zijn kreten werden binnen enkele seconden zwakker en hielden toen op.

‘Ga weg! Ga weg of ik knal het meisje af!’ zei een andere stem achter hem.

Penrod keerde zich met een ruk om.

Barney hield het meisje voor zich, had de haan van de revolver gespannen en drukte de loop tegen haar slaap. Haar hoedje was van haar hoofd gevallen en haar blonde haar bewoog mee op de wind die door het halfopen raampje kwam. Ze had haar ogen dichtgeknepen en beefde onbedaarlijk. Ze zou in elkaar zijn gezakt als de schutter haar niet had vastgehouden. Zweetdruppels waren zichtbaar op Barneys fletse huid.

‘Barney is het toch?’ zei Penrod met een zacht Iers accent, terwijl hij zijn handen hief. ‘Doe nu geen gekke dingen. Laat het meisje gaan en vertrek.’

‘Mijn naam is J-Jan,’ stamelde de man verward.

‘Jan?’ herhaalde Penrod. ‘Ach, nou. Dan moet je vriend daar zich hebben vergist. Ik heet John. Dan zijn we bijna broers, nietwaar?’

‘Je doodt me als ik haar loslaat!’

‘Waarmee, kerel?’ Penrod glimlachte. ‘Jij hebt de revolver en mijn mes steekt in de buik van je vriend.’

Jan haalde zijn neus op en schudde zijn hoofd. Hij schuifelde langzaam uit de ruimte tussen de bankjes vandaan, het meisje nog steeds voor zich. Hij had zijn stevige arm om haar keel geklemd en begon haar mee te sleuren naar de andere kant van de wagon. Ze verzette zich, grabbelde nutteloos met haar vingers naar zijn arm.

‘Waar ga je heen, Jan?’ vroeg Penrod op redelijke toon. ‘Kom op, vriend. Wees verstandig.’

Penrod hoorde een *klik* achter zich en keek om. Vintner had Cecils geweer gepakt en richtte de loop op Jans hoofd. Zijn dochter probeerde nog steeds los te komen, hijgend en snikkend.

‘Zorg dat hij dat geweer weglegt! Ik vermoord dit krengetje! Dat zweer ik!’

‘Laat haar los, jongen,’ zei Vintner, ‘of sterf.’

Penrod Ballantyne verstijfde. De Boer maakte de kans zo groter

dat zijn kind door het hoofd zou worden geschoten.

‘Krijg de pleuris!’ riep Jan, die de loop van de revolver harder tegen de slaap van het meisje drukte. Ze slaakte een kreetje. Jan raakte in paniek en had zijn vinger om de trekker al aangespannen. Met elke schok die door de trein ging zou hij het kind kunnen vermoorden.

Vintner liet het geweer niet zakken, maar staarde alleen naar Jan. ‘Ik ben het zat om te worden gecommandeerd door Engelsen als jij. Dit is óns land, mijn land, en jij zult het niet van ons afnemen. Ik laat me niet weer voor gek zetten.’

‘Wat doe je, man? Wat zeg je nu?’ riep Jan schril, terwijl hij het meisje dichter naar zich toe trok en zich achter haar smalle lichaam probeerde te verstoppen. ‘Ik zweer dat ik haar zal doden.’

‘Ik vertrouw haar aan de Heer toe.’ Vintners beslissing klonk duidelijk door in zijn stem.

Penrod sprintte door de wagon.

Jan keerde zich deels naar hem toe, bewoog de kwaadaardig zwarte snuit van zijn revolver, maar die bleef in het dunne blonde haar van het meisje haken.

Jans vinger bewoog onwillekeurig op het moment dat Penrod het meisje bereikte, zijn arm om haar middel sloeg en haar uit de armen van de schutter trok. Er werd zowel met het geweer als met de revolver geschoten.

Hesters lichaam verslapte en Jan werd achterwaarts tegen de deur van de wagon gesmeten, waardoor die openvloog. Zijn hoofd en borst hingen buiten de wagon en het bulderen van de metalen wielen over het spoor werd oorverdovend.

Penrod stond op met het kind in zijn armen en keek op haar neer.

Haar smalle borst rees en daalde. Er zat een schroeiplek boven haar oor, maar hij zag geen bloed. Haar oogleden fladderden open, eerst in doodsangst, maar toen zag ze dat Penrod haar aankeek.